

Lensi Geriye Çekmek: Tedarik Zincirleri ve Emperyalist Kârlılık İçin Rekabetçi Mücadele

Editörün Notu: Raymond Lotta'nın "1970'lerden Bugüne ABD'de Asalaklık ve Sınıfsal-Toplumsal Yeniden Düzenleme" başlıklı makalesinden yapılan aşağıdaki alıntı, 10 Ocak 2022 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır. Kaynak için bkz: Pulling the lens back... supply chains and the competitive struggle for imperialist profitability | revcom.us

Tedarik zinciri (bazen "değer" veya "meta" zinciri olarak da anılır) bazı akademisyenlerin şimdilerde kullandığı tabiriyle dünya (emperyalist) ekonomisinin "yeni merkezi sınır sistemidirler". 2010'lara gelindiğinde küresel ticaretin %80'i tedarik zincirleri aracılığıyla akıyordu ve Batılı ulusötesi şirketler tarafından kontrol ediliyordu. Dünyada var olan her 5 işten 1 tanesi bu zincirlerdedir.

Ezilen ülkelerdeki ucuz maliyetli üretim bu tedarik zincirlerinin karlılığının merkezidir.

Şimdi örneğin Çin'deki tek bir fabrika pek çok farklı Batılı şirket için imalat yapabilir. Ancak tedarik zincirleri bir "süper-emperyalist" sermayeye hizmet eden yekpare şeyler değildir. Zincirler özel olarak rekabet halindeki şirketler, bankalar ve yatırımcı grupları tarafından kontrol edilirler. Zincirler, emperyalist sermayenin pazardan pay kapmak için girdiği rekabetçi savaşta silahlardır. Bu tedarik zincirlerini kontrol eden emperyalist şirketler, devamlı olarak tedarikçilere maliyeti düşürmeleri için baskı yaparlar ve operasyon merkezini taşırlar: Örneğin Endonezya'dan, Vietnam'a. Bu emperyalist rekabet yoğunlaştıkça tedarik

zincirleri, maliyetleri düşürmek, aksamayı minimize etmek ve rekabetçi güç merkezlerini kuvvetlendirmek için coğrafi olarak yeniden konumlandırılırlar. Bu 2020-2021 yılının, Amerika ve Çin arasındaki ticaret tansiyonu yükselirken pandemiyle beraber yaşanan fenomenidir.

Emperyalist tedarik zincirleri, 21. yüzyılın üretim ve taşımada yüksek teknolojik küresel koordinasyonunun, 19. yüzyılda ezilen ülkelerdeki ter atölyeleriyle birleşmesidir. Örneğin Bangladeş'te giyim fabrikalarında istihdam edilen 3.6 milyon işçi, ki bunların çoğu balçıkla sıvanmış gecekonduarda yaşarlar. Honduras, Çin, Vietnam ve daha başka yerlerdeki ucuz maliyetli taşeronlar, Target gibi bir şirketin belirlediği standartlardaki üretim hedefini yakalamak için birbirleriyle rekabet ederler. Bu durum topraklanmamış kablolar veya yangın çıkışı olmayan fabrikalar anlamına gelse de, çabucak değiştirilen ve çökme riski taşıyan derme çatma binalar anlamına gelse de böyledir. Sermayenin ve kâr maksimizasyonunun maliyet düşürme mantığı işte budur.